

Auteur van *Een stil geloof in engelen*

R.J. ELLORY

De koning van Amerika

‘Ellory’s stijl is subtiel en fenomenaal.
Eén van de beste auteurs van deze tijd.’ Hebban.nl

Van R.J. Ellory verschenen bij De Fontein:

Een stil geloof in engelen (2009)

Een volmaakte vendetta (2010)

Een mooie dag om te sterven (2011)

De helden van New York (2012)

Bekraste zielen (2013)

Stervensuur (2013)

Een inktzwart hart (2013)

Een ongenode gast (2014)

Het kwaad en de rivier (2014)

Een circus van schimmen (2015)

Broedertwist (2016)

De koning van Amerika (2018)

R.J. Ellory

De koning van Amerika

De Fontein

Woord vooraf

Het onderzoek dat ik heb gedaan voor het project *De koning van Amerika* was net zo fascinerend als uitgebreid. Ik heb toonaangevende werken over de geschiedenis van Hollywood geraadpleegd en memoires, kranten, tijdschriften alsmede een keur aan anekdotische informatie. Het grootste deel van alles wat ik heb geleerd, is niet in het boek beland. Het is niet per se bedoeld als een geschiedenis van Hollywood, maar meer als een verhaal over individuen en hun ervaringen tijdens een tot de verbeelding sprekend, invloedrijk en belangwekkend tijdperk. Het verhaal begint in een periode dat de magie van film nog werkelijk magisch was en de basis van wat de filmhoofdstad van de wereld zou worden nog werd vormgegeven door pioniers en vooruitstrevende denkers. Net als bij alle romans is er een element van dichterlijke vrijheid. Als er soms fouten in zitten met betrekking tot tijd of plaats zijn die onbedoeld of nodig voor de continuïteit van het verhaal. Ik vertrouw erop dat mensen met veel meer kennis en begrip van de geschiedenis van Hollywood het me zullen vergeven.

1

Ierland – november 1937

Als je geboren bent om te hangen, zal je nooit verdrinken.

Deze gedachte verscheen als een schaduwvolk boven de geest van Danny McCabe. Het was een gezegde van zijn vader, zoiets als: *je bent gewoon de klos, maar dan in bloemrijke taal.*

Zijn volgende gedachte was: *wat zijn we toch een onnozel stelletje klootzakken, en hij wist dat ze dat allemaal dachten, daar in de modder, hun blik gevestigd op het bureau van de Garda. De modder zoog en trok en smachtte en hij voelde de kilte en de smerigheid tot in zijn botten. Hij lag daar met Jimmy O'Connell en Mickey Cavanaugh. Niemand durfde het hardop te zeggen, maar de waarheid weergalmde als klokgelui door zijn hoofd. Ze waren helemaal niet moedig, geen van allen, voor geen meter. Sukkels waren ze, gedreven door razernij, goedkope zelfgestookte alcohol en jeugdige overmoed. Wat zou Danny's spijkerharde moeder zeggen als ze hem zo zag? Ze zou hem bij de kladden pakken en op de knieën dwingen; ze zou recht in zijn eeuwige ziel kijken en hem kort en goed de waarheid zeggen.*

Ben je nou helemaal bedonderd, jongen. Ik heb niet al die ellende en dat verdriet doorstaan om een stuk onbenul op te voeden. Maak dat je thuiskomt.

Danny dacht aan zijn zusters – Brenda, Deirdre en de kleine Erin, de vreugde van zijn bestaan en plotseling verkilde de angst hem tot op het bot.

'Kom op, jongens,' fluisterde Mickey Cavanaugh dringend.

De laatste agent van de Garda kwam uit het kleine politiebureau en liep naar de auto. De jongens doken nog dieper weg in de modder.

Het was vrijdag; zelfs smerissen luiden het weekeinde graag in met een biertje.

Het was een duivelse avond, dat was wel duidelijk. Een geur van verrotting steeg op uit de modder en de regen viel als zwarte pies loodrecht naar beneden. Danny McCabe, een bokser in hart en nieren, omklemde

een whiskyfles met benzine en wilde niets liever dan veilig thuis zijn. Maar er was geen weg terug meer. Op geen enkele manier.

Danny wierp een blik naar links, waar Mickey lag; hij zag een zweem van angst in diens ogen. Al die grote woorden uit hun jonge mond waren niets meer dan een echo van lang geleden: ze zouden ze wel eens mores leren, woorden ingegeven door de drank in de overtuiging dat hun lef zo groot was als hun hart. En toen waren ze Johnny Madden tegengekomen en die had gezegd: *dronken mensen en kleine kinderen spreken de waarheid* en hij had ze een voor een aangekeken, dwars door ze heen gekeken en ze wisten dondersgoed dat hij een Fenian was, lid van de Ierse Republikeinse Broederschap.

Ik ken jou, had hij tegen Danny gezegd en hij had hem daarbij streng aangekeken. *Jij bent de zoon van Clancy McCabe. Ik had al gehoord dat je net als je vader een vechtersbaas bent. Weer een die zich met zijn vuisten een weg uit Clonegal wil banen. Veel geluk, meer kan ik er niet over zeggen. Zorg dat je zo ver mogelijk uit de buurt komt. Deze plek zal altijd aan je blijven trekken.*

Johnny Madden en anderen van zijn soort waren nationalistisch tot op het bot, koesterden een onvoorstelbare verontwaardiging en een felle haat jegens heidense Engelse klootzakken en alles waar die voor stonden. Er werd gezegd dat Madden en zijn maten lid waren van de Ierse Republikeinse Broederschap, maar ze hadden meer weg van een krankzinnige splintergroepering, altijd straalbezopen en klaar om te vechten.

Madden was nog niet uitgepraat en zei: 'Jullie hebben je eigen strijd te voeren, jongens, ongeacht de prestaties van je vader.' Er kwam een schaamteloze twinkeling in zijn ogen. 'Neem maar wat te drinken op mijn kosten.'

Na drie glazen bier werd het: 'Als jullie soms een klus zoeken, kan ik wel wat regelen... behalve natuurlijk als jullie alleen maar een grote bek hebben en een stelletje watjes zijn.'

Cavanaugh had het meest gedronken en reageerde als eerste: 'Als er gevochten moet worden, kun je van ons op aan,' zei hij. 'Jongens uit Clonegal lopen niet weg voor een knokpartij.'

Danny McCabe en Jimmy O'Connell hadden geen woord gezegd.

'Ik heb een klus voor jullie... stelt eigenlijk niks voor. Als jullie willen natuurlijk,' zei Madden.

'Zo zeker als een en een twee is,' zei Cavanaugh.

Daarna had hij ze verteld waar het om ging en ze hadden elkaar verder

opgejut. Ja, daar draaien we onze hand niet voor om. We zullen die klootzakken eens een lesje leren. We branden de boel plat. Die smerissen moeten het maar eens weten.

‘Dan neem ik nog contact met jullie op,’ zei Madden en hij stond op van de tafel. Hij keek neer op het meelijwekkende groepje, lachte schuins en zei: ‘En vergeet het niet, jongens... wie zijn mond kan houden, behoudt zijn vrienden.’ Met die woorden verdween hij in de rokerige vrijdagavondruimte van de pub.

Nu lagen ze dus in de stinkende modder met een fles benzine in de hand en goede bedoelingen in hun hart. Johnny Madden had ze dit klusje gegeven met de belofte dat ze er allemaal de heldenstatus mee zouden verkrijgen. Johnny Madden, die idioot, was hun lichtend voorbeeld en mentor geworden, en nu deden ze het bijna in hun broek van angst.

Danny was de jongste, nog maar achttien. Hij droomde van touwen en de boksring, het geklets van leer op leer en het gebrul van het publiek. Bij de dreiging van andermans vuisten ontbrandde er een vuur in zijn binnenste en hij popelde om zich een weg te banen het verleden uit, op naar een roemruchte toekomst. Naast zich, niet voor of achter hem, wist hij Micky Cavanaugh en Jimmy O’Connell, respectievelijk tweeëntwintig en vierentwintig jaar oud, allebei al vader, Micky had zelfs twee kleintjes. De kinderen waren thuis bij hun moeder, die geen idee had waar ze mee bezig waren.

De auto van de Garda was weg, het bureau verlaten en dus verzezen ze uit de schaduw en de modder. Micky voorop om te laten zien hoe fanatiek hij was. Danny bleef een beetje achter en keek naar links en rechts om te zien of er iemand was die ze bij de Garda kon aangeven. De meeste mensen hielden hun kiezen op elkaar, zoals Johnny had gezegd, omdat ze geloofden dat het tegen Onze Lieve Heer en de natuur in ging om de politie wat dan ook te vertellen. Ze stierven liever een pijnlijke en langzame gifdood dan een politieagent te vertellen wie ze vergiftigd had.

Het was nog geen vijftig meter naar het bureau, over een stil stuk weg tussen een afgelegen plek aan de ene én de andere kant. Ze naderden snel, zelfs te voet, en nu de plek zo dichtbij kwam, begon Danny te rillen van de zenuwen.

Micky keek achterom naar Jimmy en Danny en maakte met een paar hoofdbewegingen duidelijk dat Jimmy naar de zijkant van het gebouw-

tje moest gaan en Danny naar de achterkant. Er waren aan drie kanten ramen zodat er drie *Barrowside*-cocktails tegelijk naar binnen konden worden gegooid. Het gebouwtje zou meteen in lichterlaaie staan, als een hellevuur.

Danny's hart was op hol geslagen. Hij was ook duizelig, alsof hij meer had gedronken dan hij in werkelijkheid had gedaan. Het gezicht van Jimmy was lijkleek en zijn ogen staken donker af, als muntjes voor de veerman. Micky was nog twintig meter verwijderd van het muurtje, sprong er toen overheen en legde de laatste meters af. Danny zag dat hij zich vooroverboog en hij was even uit zicht, tot hij zich tegen de stenen muur aandrukte en gebaarde dat ze verdomme op moesten schieten, in godsnaam.

Danny voelde dat hij moest overgeven, maar er kwam niets.

Hij keek naar de fles in zijn hand, naar de lap die in de hals gepropt was en de giftige geur van de benzine maakte hem duizelig. Zijn ogen traanden en hij proefde het op zijn lippen en voelde het achter in zijn keel.

Het was godsamme maar een gebouwtje, jesus. Stenen en cement.

'Toe nou,' siste Micky.

Jimmy liep al over het gras. Danny overwon met een enorme krachtsinspanning zijn weerstand en volgde hem.

Micky had vuur en stond klaar alle drie de lappen aan te steken en ze naar hun plek te sturen.

Danny vroeg zich af of de fles in zijn hand zou exploderen, of hij tegen het glas kon afketsen en hem zou besproeien met brandende benzine, of hij ter plekke zou verkolen als straf voor zijn zonden. En zo niet nu, wanneer dan wel? Op een dag krijgen we allemaal de rekening gepresenteerd.

'Stelletje klootzakken,' zei Micky en de woorden klonken als zweepslagen, 'als we gepakt worden, is het jullie schuld. Kom hier met die flessen, verdomme. Jezus, Maria en Jozef, waar zijn jullie in godsnaam mee bezig?'

Jimmy stak zijn hand naar voren en het vlammetje greep hongerig naar de lap. Even later brandde hij als een fakkel.

'Wegwezen,' drong Micky aan en Jimmy liep naar de zijkant van het gebouw.

Voor Danny het goed en wel in de gaten had, brandde ook de lap in zijn fles.

‘Ga nou, schiet op!’ riep Micky en hij duwde Danny bijna omver.

Danny verloor een moment zijn evenwicht en door de onverwachte beweging begon de vlam wild te flakkeren. Hij werd bang, echt bang, banger dan hij ooit geweest was en hij rende naar het raam aan de achterkant.

Danny hoorde glas breken en besefte daarna pas dat hij de cocktail gegooid had.

De flessen gingen bijna tegelijk door de drie ramen. Binnen klonken drie doffe dreunen toen ze braken en ontploften.

Het was niet het geluid dat Danny had verwacht. Hij kon niet zeggen wat hij dan wel had verwacht, maar niet dit.

Hij verbeelde zich dat hij de hitte voelde, maar dat was onmogelijk. Hij zag natuurlijk wel de vlammen en binnen een paar seconden renden ze over het gras naar het lage muurtje en vlogen eroverheen als de kinderen die ze ooit waren, met dezelfde bokkensprongen als toen.

‘Zo, dat zal die Britse soldaten een lesje leren,’ zei Micky, maar Danny vond het helemaal geen heldendaad. Hij vond het laf en zinloos. Het enige wat ze ermee bereikten, was dat de Garda woedend werd zodat ze nog gewelddadiger en willekeuriger te werk zouden gaan. Dit was het zuiden en ze moesten in het noorden zijn, de Engelsen rechtstreeks bevechten en niet hier kabaal schoppen dat tot een vage echo verworden was wanneer het eenmaal Londen bereikt had.

Jimmy was de eerste die in beweging kwam. Hij wilde niet in de buurt van de plaats delict blijven. Zodra bekend werd dat de boel brandde, zou het er wemelen van de agenten. Johnny Madden hoopte dat alles in de as zou liggen voor ze kwamen, maar een uitslaande brand zou de boodschap net zo duidelijk overbrengen.

Danny rook alleen nog maar de benzine op zijn handen en kleren. Dat was net zo vernietigend als een geschreven bekentenis.

Met z’n drieën keken ze hoe het vuur om zich heen greep en hoe de vlammen naar buiten sloegen door de kapotte ramen, langs de muren likten en de dakrand vonden, ondanks de regen. Er was een zondvloed van Bijbelse proporties nodig om het vuur nu nog te blussen.

‘Dat hebben we uitstekend gedaan, al zeg ik het zelf,’ zei Micky. ‘Laten we ons nu maar uit de voeten maken, voor ze het leger op ons af sturen.’

Micky draaide zich om en Jimmy volgde hem, maar de vlammen hadden een verlamrende werking op Danny en hij aarzelde even. Had hij dat niet gedaan, zou hij het pas de volgende ochtend hebben gehoord.

Maar Danny aarzelde wel en toen hij de vage beweging zag achter het raam waardoor hij de fles had gegooid, wist hij het. Het was meer iets wat hij ervoer dan duidelijk zag, bijna bovennatuurlijk qua intensiteit.

Er was iemand binnen, er was iemand in het bureau van de Garda en de vlammen sloegen uit die ramen en de ruiten braken en knapten van de hitte en de bakstenen rond de kozijnen sloegen zwart uit van het roet en wie daar ook binnen was, was veroordeeld tot het hiernamaals, of hij het verdiende of niet.

‘Er-er is ie-iemand binnen,’ zei Danny en zijn stem brak. Hij kon zichzelf nauwelijks horen boven het lawaai van de vlammen en de regen.

‘Danny!’ schreeuwde Jimmy. ‘Kom op... maak dat je weg komt, verdomme!’

Danny keek om naar Jimmy en Micky en op zijn gezicht moet alles te lezen zijn geweest, maar toch vroeg Jimmy het.

‘Wat doe je nou, man? Kom mee, we moeten weg.’

Danny schudde zijn hoofd. Hij keek om naar het bureau. Zijn hart was als een gebalde vuist en elke druppel bloed had zich uit zijn gezicht teruggetrokken. Hij was lijkleek en kapot, een schim van zijn vroegere ik.

‘Ie-iemand...’ fluisterde hij en toen was Micky degene die de vraag stelde, terugdeinsde, zich omdraaide en naar Jimmy keek alsof die moest weten hoe dat kon.

Niemand sprak, maar Micky begon te lopen en Jimmy volgde hem op de voet.

Danny hoorde het als eerste. Gebrul. Niet van een man. Dat kon niet van een man zijn. Het was het geluid van een vreselijk beest, een wezen uit een verdoemde plek, die niets te maken had met wat zij hadden gedaan.

Micky hoorde het en toen Jimmy ook. Hun ogen werden groot van ontzetting en toen renden ze naar het bureau.

Danny liep achteraan, maar toen ze aan de zijkant van het gebouw kwamen, sloeg de hitte ze in het gezicht.

Micky en Jimmy deinsden achteruit.

Danny bleef staan. Hij kon zijn ogen niet van de vlammen af houden.

‘Ga weg daar, verdomme!’ brulde Jimmy, maar zijn woorden werden overstemd doordat het dak begon in te storten. Het kraakte en kreunde als een schip dat op de rotsen loopt en met een diep steunend geluid bogen de balken door onder het gewicht van het gloeiendhete leien dak.

‘Jezus Christus!’ riep Micky en zijn bravoure was plotseling verdwenen. Hij bleef even staan, draaide zich toen om en rende weg. Maar hij stopte ineens, liep terug waar hij vandaan kwam en ging weer naar het muurtje.

Danny zag iets in zijn ooghoek. Daar, naar links om de bocht van de weg. Zag hij licht? Koplampen?

‘Politie!’ zei Micky. ‘Er komt verdomme politie aan.’

Danny keek naar de weg. Ja, het was inderdaad de politie met daarachter een brandweerauto met rinkelende bellen. Micky Cavanaugh en Jimmy O’Connell stonden aan de grond genageld terwijl het noodlot naderbij kwam over de weg die parallel liep aan de boerderij van Whelan.

Jimmy dacht aan zijn dochtertje en barstte in snikken uit. Het was een reflex, weinig meer dan een fysiologische reactie, maar hij liet zich op zijn knieën zakken terwijl de tranen over zijn wangen stroomden.

Danny zag de rook op zijn gezicht, het dunne laagje roet waardoor de tranen zich een weg zochten.

Hij keek om en zag dat Micky en Jimmy zich opmaakten om te vluchten.

Hij kon niet weg. Hij kon de man niet laten verbranden.

Hij zette een pas naar voren.

‘Wat ben je in godsnaam van plan?’ vroeg Jimmy.

‘Ga maar,’ zei Danny en zijn stem klonk laag en dringend. ‘Gaan jul- lie maar.’

Micky stond perplex. ‘Wat...’

Danny rende naar ze toe, maar hij was niet bang meer en voelde een kracht in zichzelf die hem net zo vreemd was als vreugde.

‘Jullie hebben een vrouw en kinderen. Maak dat je weg komt. Ik ren zo weg. Ik zorg wel dat ze me niet te pakken krijgen. Ze zullen me zien wegrekken, maar ik ben al ver weg voor ze hier stoppen. Als jullie nu die kant op gaan...’ zei Danny en hij wees naar de andere kant van het gebouw. Als Micky en Jimmy het redden tot de bomen aan de andere kant van de rivier, zouden ze onzichtbaar zijn voor de auto’s stopten.

Micky aarzelde.

‘Godsamme, ga dan!’ riep Danny en zijn stem klonk zo scherp dat ze wegrekken naar het wilgenbosje. Binnen een paar seconden zaten ze tussen de takken en in de schaduw.

Danny draaide zich om en zag dat de eerste politieauto de lange bochtige oprit naar het bureau op draaide.

Danny keek niet meer om. Hij rende om het gebouw heen naar de voordeur. De hitte was erger dan hij had kunnen denken. Het zweet op zijn handen en gezicht droogde op. Zijn haar schroeide en hij kon zijn ogen niet meer sluiten omdat het traanvocht was verdampt.

Hij viel op de deur aan, het hoofd gebogen en de rechterschouder naar voren, met alle kracht die hij in zich had.

Danny dreunde als een dolle stier tegen de deur van het politiebureau. Hij voelde hem meegeven, maar hij brak niet. Hij was op slot, afgesloten van binnen en hij kon niet begrijpen hoe dat kon. Hij nam opnieuw een aanloop en viel weer op de deur aan, sneller, harder. Hij boorde een krachtbron aan die gevoed werd door zijn doodsangst.

Dit keer brak hij door de deur heen en die kwam met een klap tegen de muur aan.

De man zat op handen en knieën. De rook was dik en heet en bijtend.

Danny sloeg zijn arm voor de onderkant van zijn gezicht, struikelde naar binnen en greep de man bij zijn kraag. Hij voelde zijn haren knisperen, zijn huid trok strak en de hitte benam hem de adem. Hij draaide zich om met het hoofd laag en liep; elke stap kostte een reusachtige krachtsinspanning.

Hij wist dat ze allebei verloren waren als hij het niet haalde. Als hij het wel haalde, was hij in ieder geval verloren, maar hij kon de man niet laten verbranden, wie hij ook was en waar hij ook voor stond.

Danny viel door de voordeur naar buiten terwijl de tranen uit zijn ogen stroomden en zijn maag zich woest samentrok en zich leegde uit protest tegen de smerige dampen die hij inademde.

De man achter hem kroop naar buiten en stortte ineen, maar hij was ver genoeg om in veiligheid te zijn.

Micky en Jimmy waren in geen velden of wegen te zien.

Het geluid van de sirenes en bellen vulde Danny's hoofd. Toen begon hij te rennen, weg van de vlammen, de rook, het kreunende gebouw, weg van de man op de grond, weg van de zekerheid dat hij nooit snel genoeg zou zijn.

Nog voor hij op het pad bij de muur was gekomen, wist hij dat ze hem hadden gezien. Er was meer dan één auto en terwijl de eerste tot stilstand kwam en vier agenten uitstapten in de regen en de hitte, kwam de tweede achter Danny aan.

Zijn hart barstte bijna uit elkaar. Hij voelde de hitte van het brandende gebouw, de hitte van zijn eigen ademhaling en bloed terwijl hij door de

donkere avond racete in een wanhopige poging te ontsnappen, maar hij struikelde en stond weer op, in de heilige overtuiging dat er geen schijn van kans was dat hij sneller zou zijn dan een auto. Het hek waar hij overheen sprong gaf hem ook geen voordeel, want de auto reed er gewoon dwars doorheen en sleurde het prikkeldraad en de palen mee als een soort macabere bruiloftsversiering.

Hij werd gevangen in de koplampen en hoorde een schot. Danny wist dat een van de agenten uit het raam hing met een Webley en probeerde hem neer te schieten. Hij zou niet proberen hem te doden. O, nee, want dat zou betekenen dat hij nooit de binnenkant van een Engelse gevangenis zou zien.

Danny rende als een idioot, als een gevangene die plotseling vrij is, maar zijn benen konden niet sneller bewegen en zijn hart kon niet meer bloed rondpompen en toen hij uiteindelijk uitgleed in de modder en op zijn zij viel, wist hij dat het voorbij was.

De auto kwam een paar meter bij hem vandaan slippend tot stilstand en voor hij overeind kon komen, waren ze al bij hem, zwaaiend met hun vuisten en schoppend met hun voeten. Handen graaiden naar hem en trokken, hij kreeg een ellenboog tegen zijn slaap en nog een in zijn ribben. Hij probeerde op zijn knieën te gaan zitten maar werd weer naar beneden gedwongen, zijn gezicht in de modder, snakkend naar adem en met de smaak van grond in zijn mond, de stank van benzine aan zijn kleren, de geur van rook en de koperen zweem van bloed op zijn tong, lippen en in zijn keel.

‘Klootzak,’ zei een van hen.

‘Godvergeten stuk vuil,’ zei een ander en hij werd geschopt en weer geschopt en nog eens geschopt.

Hij begon te schreeuwen dat hij wilde opstaan en ze lieten hem opstaan om hem vervolgens weer onderuit te schoppen. Tegen de tijd dat hij overeind werd gesleurd en in de auto werd geschoven, was hij gebroken en bebloed en besmeurd met drek.

Hij zat op de achterbank tussen twee agenten. Hij overwoog ze te vertellen wat hij had gedaan, dat hun collega nog leefde omdat hij door de deur heen was gebroken en hem het bureau uit had gesleept, maar hij wist dat het geen enkele zin had. Ze zouden het opvatten als een leugen. Er waren voor hem geen verzachtende omstandigheden denkbaar. Ze stootten hem aan met hun ellenbogen en de man naast de chauffeur draaide zich om en keek hem aan met een blik zo vol van afgrijzen en

haat dat het schaamrood Danny in weerwil van zichzelf op de kaken kwam.

Dezelfde man sloeg hem met gebalde vuist in het gezicht. Danny voelde zijn neus breken en verloor toen het bewustzijn.

2

Als kind had Danny McCabe ooit zulke vreselijke hoge koorts gehad dat hij ervan overtuigd was dat het een kwestie van minuten was voor zijn longen zich niet meer met zuurstof zouden vullen. Hoe hij ook hijgde en pufte, het was nooit genoeg; zijn gezicht was bleek en zijn vingernagels doorboorden bijna zijn huid terwijl hij aan de lakens klauwde, zijn ogen schitterend van de pijn en zijn tengere lijfje glanzend van het zweet. Bij elke ademtocht dacht hij dat hij zou sterven, maar dat gebeurde niet. Een paar keer hoopte hij er bijna op. Een dergelijke gedachte moest wel door pure slechtheid worden ingegeven, een duivelse gedachte die peuterde aan de randen van zijn bewustzijn en zich vastklemde aan het vleugje schuldgevoel dat hij ontdekte, dat hem kracht en zelfvertrouwen verleende om hem volkomen te verteren. Maar die gedachte had niet veel voorgesteld. Hij had nooit een oprechte doodswens gehad, niet vanaf de dag dat hij werd geboren tot de avond dat hij na het avondeten vertrok om iets te gaan drinken met Jimmy O'Connell.

Dat veranderde op de avond van 12 november, 1937.

Hij wist dat zijn lot in de handen lag van God of Lucifer. Het was een kwestie van wie er het eerste bij zou zijn. Hij was geslagen en mishandeld door zijn vader, door zijn sparringpartners, door zijn tegenstanders in de ring, maar waar hij die avond aan werd blootgesteld was pijnlijker dan alles wat hij daarvoor had ervaren.

Hij werd ondervraagd door twee mannen die Jack Carey en Bobby Durnin heetten. Een van hun eigen mensen was bijna levend verbrand door toedoen van terroristen. Ze wisten dat er in Clonegal meer dan één schuldige was en Daniel Francis McCabe zou ze de waarheid vertellen, al moesten ze hem vermoorden om die uit hem te krijgen.

Bobby Durnin was ooit weltergewicht bokskampioen geweest, op provinciaal niveau weliswaar, maar met het oog gericht op de nationale wedstrijden. Een kapotte pols gooide elke ambitie die hij had in duigen.

Er werd wel gezegd dat hij uit verbittering en teleurstelling over het ver-
vliegen van die droom een hekel had gekregen aan de mensheid in het
algemeen. Anderen zeiden dat hij altijd een bonk verbittering en frustra-
tie was geweest, dat hij zich altijd tekort gedaan voelde, alsof het lot
hem ongunstig gezind was speciaal om hem te pesten. Hij ging bij de
Garda om dezelfde reden als Jack Carey; het was een manier om zijn
gram te halen bij mensen over wie hij zich kwaad maakte en die er mee
weg kwamen.

Durnin en Carey hadden de jongen van McCabe met handboeien ge-
ketend aan een simpele houten stoel in de kelder van Clonmel. Zijn
polsen waren al ontveld en zijn armen werden strak getrokken naar de
dwarsbalk onderaan de stoel. Zijn bovenlijf was ontbloot, er kwam
bloed uit zijn neus en een van zijn kiezen was gebroken door de klap
die hij van Durnin had gekregen nog voor hij goed en wel zat. Danny
wist dat er drie manieren waren waarop dit kon eindigen: hij vertelde
ze wat ze wilden horen, ze kregen er genoeg van hem te slaan of hij
stierf ter plekke. Er stond nog een andere stoel in de ruimte en daar-
op zat Carey te kijken hoe Durnin het bovenlijf van Danny als boks-
bal gebruikte. Deze twee hadden ervaring en wisten precies hoe ze
iemand pijn konden doen zonder blauwe plekken of verwondingen
te veroorzaken. Nierstoten, een gebalde vuist in een natte handdoek
gewikkeld, ellebogen tegen de bovenkant van de wervelkolom en
botten draaien in de gewrichten tot de pijn door elke zenuw en pees
trok.

‘Een man is nooit alleen,’ zei Carey en hij wipte achterover met de
stoel, een sigaret in zijn mondhoek. Hij leek ontspannen, nonchalant
zelfs, bereid de rest van de nacht te besteden aan Danny McCabe om
hem alle mogelijke informatie te ontfutselen. Het was al twee uur
’s morgens, zaterdag 13 november en er was meer dan genoeg verbit-
tering en zwarte koffie op voorraad om de Garda van Clonmel gaande
te houden. Nog afgezien van de politieke kant, was Johnny Carmody
een gerespecteerd man, een huismus met drie kinderen, en hem in
het ziekenhuis te zien met zijn verbrande handen en gezicht was on-
verdraaglijk.

‘Nee, een man is nooit alleen,’ herhaalde Carey. ‘Hij drinkt niet alleen
en hij werkt niet alleen, wat hij verder ook doet. We hebben wel een ver-
moeden wie er bij je waren, jongen, maar we willen het uit jouw mond
horen, zo zit het nu eenmaal. Dan is het officieel en duidelijk.’

Durnin pakte een lange natte lap die over de deurkruk hing. Die wond hij om zijn beide vuisten en liet hij in het midden losjes hangen.

‘Dus, kunnen we nu samen praten en wil je met ons meewerken, of moeten we je blijven slaan tot je het opgeeft? Zeg jij het maar.’

Danny keek tussen zijn gezwollen oogleden door naar Carey. Hij zei geen woord.

Carey knikte Durnin toe.

Durnin wikkelde de doek een paar keer om Danny’s nek en begon die strak te trekken. De lap was natgemaakt om schaafplekken op zijn huid te voorkomen en was breed genoeg om zijn hals van zijn kraag tot zijn kin te bedekken. Hij zou geen wondjes of blauwe plekken krijgen, geen enkel bewijs dat Danny ooit zo had moeten kokhalzen of wanhopig naar adem had zitten snakken als hij nu deed. Hij schopte met zijn voeten, zijn handen rukten aan de boeien die hem aan de stoel ketenden, maar de druk werd niet minder.

Carey gaf geen krimp. Hij leunde nog wat verder achterover en liet de stoelleuning tegen de muur vallen. Hij rookte zijn sigaret en wachtte af.

Durnin liet zijn greep verslappen en Danny’s hoofd viel heel even naar voren. Hij had net voldoende tijd om een keer naar adem te happen en toen begon de druk opnieuw.

Zijn ogen puilden uit, zijn gezicht was bloedrood en hij had visioenen van zijn moeder die hem vasthield en hem wilde helpen met ademen, probeerde zijn pijn te verlichten en de doodsangst te verzachten die hij als kind zo vaak had moeten doorstaan.

Durnin liet hem los.

Danny probeerde zo veel mogelijk zuurstof binnen te krijgen. Zijn hart bonkte als een gek, zijn ogen deden pijn, hij was duizelig, misselijk en gedesoriënteerd, maar bij het horen van Careys stem wist hij dat ze, wat ze ook van hem wilden weten, geen antwoord zouden krijgen.

‘Koppige klootzak,’ zei Carey. ‘Dat moet ik toegeven, jochie. Net zo koppig als de meeste achterlijke klootzakken hier. Er zijn getuigen die zeggen dat jullie met z’n drieën waren. Madden zal er niet bij zijn geweest. Die houdt z’n handen schoon, hij gebruikt sukkels zoals jij om het vuile werk op te knappen. We hebben dus die namen nodig, Danny McCabe. Twee namen en het is over.’

Danny bleef stil zitten. Zijn borstkas zwoegde; zijn polsen brandden. Hij had al over zichzelf heen geplast. De stank van zijn eigen urine zat in zijn neusgaten en daar schaamde hij zich voor.

Maar hij zei geen woord.

Durnin sloeg hard met zijn knokkels op Danny's hoofd.

Danny gilte het uit van de pijn.

Durnin deed het nog eens, en weer en Danny voelde hoe hij het bewustzijn langzaam verloor.

Carey, nog steeds met zijn rug tegen de muur, zei: 'We weten wie je bent, jongen. We kennen je vader ook. Jullie mogen dan een familie van vechtersbazen zijn, iedereen breekt, ook de sterksten. Het hoeft helemaal niet zo te gaan. Je kansen ooit een bokser te worden zijn waarschijnlijk al verkeken, maar je hoeft de schuld van de andere twee niet op je te nemen. Vertel de waarheid en de pijn is voorbij, jongen.'

Danny probeerde aan niets anders dan zijn kleine zusje te denken, aan Erin. De gedachte dat de kans groot was dat hij haar jaren niet meer te zien zou krijgen, was een veel grotere marteling dan alles wat Durnin en Carey hem aan konden doen. Zonder hem was ze verloren.

Danny dacht aan haar gezichtje, haar lach, zoals ze kon schateren als hij voor haar de pias uthing. Nu zou ze moeite hebben hem te herkennen met zijn bloeddoorlopen ogen, zijn scheve lachje onzichtbaar door de zwelling van zijn lippen.

'Geef die ellendeling nog maar wat klappen, Bobby,' zei Carey en Bobby stapte om de stoel heen en gaf Danny een rechtse directe op zijn nieren.

Danny brulde van pijn.

'Nog een,' zei Carey.

Bobby liet zich op zijn knieën zakken en sloeg herhaaldelijk met zijn ijzeren vuisten op Danny's onderrug. De pijn was bijna onverdraaglijk, erger dan alles wat hij ooit in de ring te verduren had gehad, maar Danny dwong zichzelf de pijn anders te ervaren, als een ander gevoel, iets wat hij verdragen kon. Hij probeerde langzaam te ademen. Hij leidde zijn aandacht af van wat er met hem gebeurde. Maar de slagen bleven komen en hij wist dat het niet lang meer zou duren voor hij buiten westen raakte.

Ten slotte gebeurde dat, maar het duurde niet lang.

Durnin sloeg hem in zijn gezicht, schudde hem wakker bij zijn schouders en schreeuwde in zijn gezicht. 'Rat! Vuile rat! Wakker worden, vuile rat dat je er bent!'

De lap werd weer om zijn hals gewikkeld en opnieuw snakte hij wanhopig naar adem, maar Danny was aan het eind van zijn krachten geko-

men. Hij viel weer flauw, dit keer in een diep zwart gat met schaduwen, maar zonder pijn en hij werd er met open armen ontvangen. Het laatste wat hij zich herinnerde, was de pijn tegen zijn tong van de kies die was afgebroken.

Daarna was er niets meer.

Eerste druk september 2018

Oorspronkelijke titel *Kings of America*

First published in Great Britain in 2017 by Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd, London

Copyright © 2017 Roger Jon Ellory

The moral right of Roger Jon Ellory to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Kris Eikelenboom

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagbeeld: © Alamy

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4526 1

ISBN e-book 978 90 261 4527 8

NUR 302, 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek, met uitzondering van historische figuren, zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.